

Juan Alvarez Pablo Maria Enrico Camerillo sau cunoștințe de limba belgiană

Acțiunea se petrece în cabinetul directorului Teatrului..., într-o frumoasă dimineață de sfârșit de stagiune.

SECRETARUL LITERAR (cu ton de proclamație): Tovarășe director! Am dat lovitura! În stagiunea viitoare vom fi primii cu o piesă contemporană formidabilă.

DIRECTORUL: Mă bucur. Ai textul? L-aș citi și eu...

SECRETARUL: Vine și textul. În exclusivitate pentru noi. Nimeni nu știe nimic. Turneu la București... surpriză generală... cronici... m-am gândit și la programul de sală: un balcon pe copertă!

DIRECTORUL: Cine-i autorul? Un consacrat?

SECRETARUL: Nu-i de la noi. Spaniol, sau argentinian, sau guatemalez... încă nu știu precis.

DIRECTORUL: Bine, dar... la capitolul dramaturgie contemporană străină avem un Brecht.

SECRETARUL: Brecht?! (Cu plictiseală.) Pe ăsta îl joacă toți. Și (se apropie de urechea directorului, deși nu mai e nimeni de față), fie vorba între noi, Brecht n-are nerv. Nu mai ține la spectatori. Nu vedeți? Acum toate teatrele sînt în căutare de nume noi, lansează, dau lovituri, descoperă. Noi să rămînem la Brecht? Îmi pare rău, dar trebuie să v-o spun deschis: sînteți puțin conservator. Și cu regret, dar conservatorismul nu mai ține. Ați observat în presă, sau poate la radio, pînă și în Anglia conservatorii...

DIRECTORUL: Mă rog, mă rog. Se poate... Și cine-i guatemalezul dumitale?

SECRETARUL: Camerillo. Cu doi l. Juan Alvarez Pablo Maria Enrico Camerillo. Numai numele ăstuia pe afix face douăsprezece săli pline.

DIRECTORUL (stînjinit): N-am auzit de el.

SECRETARUL: Nu-i un argument, tovarășe director, nu-i un argument. (Secretarul literar își muștră directorul cu arătătorul, ca pe un elev bun care nu și-a pregătit lecția.) Vă înțeleg (privirea lui blîndă exprimă numai înțelegere și duioșie), nu aveți timp să urmăriți presa străină. Eu însă (suris modest) mai răsfoiesc, mai iau în mîna o revistă franțuzească, ba una italiană, mă descurc nițel și în limba belgiană...

DIRECTORUL: Mda.

SECRETARUL: Văd că sînteți sceptic. Dar aflați de la mine: scepticismul nu mai ține. Ce s-a întîmplat cu Goldwater la alegeri? Ei? Aha, nu spuneți nimic. Adică tăceți. Era de așteptat...

DIRECTORUL : Ce ? Să tac ?

SECRETARUL : Nu, să iasă Johnson. Apropo, știți cum se cheamă piesa lui Camerillo ? (*Directorul tace.*) Așa-i că nu știți ? Nici nu vă trece prin cap. *Vedere de pe balcon*. Traducere literală. Personal am făcut-o. Țasta titlu ! Mai sugestiv decât *Vedere de pe pod* a lui O'Neill.

DIRECTORUL : Miller. Cu doi l.

SECRETARUL : Vă legați de amănunte. Și ce dacă-i cu doi l ? Nu-i un argument, tovarășe director, nu-i un argument. Aveți idee ce fel de piesă e *Vedere de pe balcon* ? (*Iși dă seama de gafă.*) Adică ce vă întreb eu, când dv. nici n-ați auzit de autor ? ! E o piesă rară. Și, pe deasupra, nonfigurativă. (*Directorul e stupefiat.*) Aha, v-am dat gata. Inchipuiți-vă : Teatrul de Stat din... în turneu la București cu prima piesă nonfigurativă jucată pe scenele noastre ! Delir, nu alta !

DIRECTORUL (*ros de o bănuială ascunsă*) : Și unde ai citit dumneata piesa este nonfigurativă ?

SECRETARUL : Încă n-am citit-o, sînt în căutarea ei. Am citit despre ea. Toată presa din străinătate face un tapaj monstros în jurul ei. Uitați-vă ce scrie în publicația asta belgiană (*scoate o publicație belgiană din buzunar și citește*) : „*Vederea de pe balcon* a lui Camerillo e o piesă rară, o culme a nonfigurativismului...”

DIRECTORUL : Fii bun, dă-mi și mie puțin revista.

SECRETARUL (*lezat, i-o dă*) : N-aveți încredere în cadrele dv., tovarășe director ? (*Directorul citește.*) Aveți și dv. cunoștințe de limbă belgiană ? Mă bucur. O să ne înțelegem de minune. (*Directorul citește.*) Caut piesa, o dau la tradus, o băgăm imediat în repetiție... (*Directorul citește.*) Ideea merită și o primă... cred eu. (*Directorul citește.*) Oricum, un Camerillo pe afișul teatrului nostru... (*Directorul citește.*) Părerea mea...

DIRECTORUL (*a terminat de citit*) : Cred că o să rămînem la Brecht. Deși n-are nerv...

SECRETARUL : Țasta nu-i un argument, adică, voiam să spun că vă lipsește curajul, tovarășe director. Lipsa de curaj nu mai ține : cred că ați citit presa... În Arabia Saudită...

DIRECTORUL (*se pare că a citit presa*) : Știu, tovarășe, știu. Dar d-ta știi cine-i Camerillo ? (*Secretarul literar face o mină de om jignit.*) E pictor, domnule !

SECRETARUL : Nu-i un argument, tovarășe director, nu-i un argument. Ce, pictorii nu au voie să scrie piese ? Cocteau... N-ați citit ? O piesă rară... *Vedere de pe balcon*.

DIRECTORUL (*nu se știe de ce, cam furios*) : E tablou, domnule, e tablou !

SECRETARUL (*s-a înfuriat și el*) : Găsim noi și celelalte tablouri !

DIRECTORUL (*brusc calm*) : E pictură, nu știu dacă mă înțelegi...

SECRETARUL (*dimpotrivă, mînios*) : Nu-i un argument, tovarășe director, nu-i un argument. Adică, cum, pictură ? Nu-i piesă ? Nu-i nonfigurativă ? Nu-i *Vedere de pe balcon* ? Nu-i rară ? Nu-i Camerillo ? (*Se montează în timp ce se îndreaptă spre ușă.*) Nu-i turneu ? Nu-i program de sală cu un balcon ? Nu-i curaj ? Nu-i primă ? Nu-i delir ? (*Iese.*)

Nu-i

CORTINA

(piesa de față fiind nonfigurativă)

Dumitru Solomon